

[Pernille Sams]

langtfra er ønskeligt. Derfor er det vigtigt at finde en balance, så der ikke overreageres på et mindre forhold, mens der modsat reageres mærkbart over for unge, der fortsætter kriminaliteten.

Generelt mener vi, at den bedste kriminalitetsbekæmpelse sker ved forebyggelse og kræver en indsats fra først og fremmest forældrene, men også fra skole og omgangskreds i øvrigt. Den påvirkning, de unge modtager i hjemmet, i skolen og i deres dagligdag, er helt afgørende. Her er det vigtigt, at der gøres en virkelig indsats, så det står klart for den unge, hvad en kriminel løbebane egentlig betyder. De alt for mange småtyverier, cykeltyverier, hærværk og smårapserier viser klart, at der er noget helt generelt galt med holdningen til lovovertrædelser, og dette punkt er nok så væsentligt i vor kriminalitetsbekæmpelse.

Selv om dette forslag alene retter sig mod unge, som har begået lettere kriminalitet, tror vi alligevel, det også har et vigtigt forebyggende element i sig ved at forebygge fortsat kriminalitet og en længere kriminel løbebane. Den konservative folketingsgruppe mener, at det er helt rigtige tanker, der ligger bag forslaget, et godt forslag for de unge, der kan være med til at stoppe deres kriminalitet, før den bliver for alvorlig.

Jeg vil gerne understrege, at ungdomskontrakter efter vores mening – som også forudsat i forslaget – kun bør anvendes ved mildere kriminalitetsformer. Unge, der begår egentlig voldskriminalitet, skal ikke ind under dette forslag. Vi mener endvidere, at det er et vigtigt element, at reaktionen kommer hurtigt som beskrevet i forslaget, helst umiddelbart efter opklaringen.

Men på et enkelt punkt, nemlig aflønningen, mener vi, man skal passe meget på. Der skal ikke meget til, før en lønnet ungdomskontrakt vil kunne opfattes som attraktiv og som en genvej til arbejde og billig fritidsbeskæftigelse, og det er langtfra ønskeligt. Vi må holde fast ved, at det trods alt skal opfattes som en sanktion, en alternativ straf, og opleves som sådan. Det må ikke i praksis opleves som noget positivt og en genvej til bedre forhold, end andre unge har, for så forsvinder hele ideen, det forebyggende islæt og ikke mindst retsfølelsen.

Med disse bemærkninger tilslutter vi os justitsministerens forslag og ser frem til at følge forsøgene.

(Kort bemærkning).

Carsten Andersen (SF):

Jeg vil godt spørge fru Pernille Sams, inden vi går videre i teksten, om hun har fået nogle andre oplysninger fra justitsministeren med hensyn til antallet af tiltalefrafald. Fru Pernille Sams brugte udtrykket »det ene tiltalefrafald efter det andet«, men i drøftelserne den 23. februar 1989 oplyste justitsministeren over for fru Ebba Strange, at det helt konkrete antal tiltalefrafald, der gives, er 3. Og så kan man selvfølgelig sige 1, 2, mange, men foreligger der nye tal, som ligger bag ved fru Pernille Sams' udtalelser om det ene tiltalefrafald efter det andet?

(Kort bemærkning).

Pernille Sams (KF):

Jeg nævnte tiltalefrafald og betingede domme i én kommentar, og dem er der mange eksempler på at specielt unge får en lang stribe af. Og det mener vi er et problem, fordi den unge ikke rigtig opfatter alvoren af sin handling, ikke oplever, at samfundet reagerer, fordi der ikke sker noget virkelig føleligt.

Carsten Andersen (SF):

Ja, en kommentar til fru Pernille Sams kan jo være: Hvor lang skal en stribe være, før den er lang?

En anden ting, jeg egentlig godt kunne tænke mig at spørge justitsministeren om, er, hvordan justitsministeren tror, at unge og forældre i al almindelighed vil opfatte det, når Folketinget i februar 1989 besluttede, at vi i oktober måned 1989 skulle have et forslag, som indeholdt forslag om, hvordan man kan forbedre indsatsen over for unge lovovertrædere med angivelse af formodet behov for ressourcer og effektovervejelser, og at der også skulle ligge et lov- og bevillingsforslag for Folketinget.

Det var egentlig vilkårene for justitsministeren, at de forslag skulle foreligge her i oktober måned 1989, og nu skriver vi den 19. april 1990. Det er en vilkårsovertrædelse på ungefær et halvt år. Er det den tradition, som man indleder disse ungdomskontrakter med? Man siger egentlig: Jamen statsmagten, Justitsministeriet, opfatter dette så alvorligt, at vi kommer dryssende ca. 6 måneder efter det tidspunkt, som Folketinget egentlig har sat som vilkår. Er det det, som en række unge skal kunne henvise til